

Den staaende Arrest har i sin Tid vundet Bifald hos Enkelte, hos Andre derimod ikke. Der kan siges imod den staaende Arrest, at den ikke kjendes hos os, at man ikke veed, hvilken Indflydelse den har baade i moralsk og i fysisk Henseende, og endvidere kan der siges imod den, at den er upraktisk eller uudførlig i Felten, thi man kan jo ikke transportere det dertil bestemte særlige Arrestlokale med sig, ialtsald ikke uden overordentlig stor Vanskelighed. Jeg maa derfor komme til samme Anskuelse som den, der er udtalt af en Kommission af Jurisdiktionschefer, der har været nedsat for at udtale sig om hele Straffesagen. Denne Kommission er kommen til den Erkjendelse, at Arrest i Vøien er den af alle kortvarige og intensive Straffe, som bør foretrakkes, hovedsagelig af de Grunde, som jeg allerede har anført. Den samme Kommission har endvidere udtalt sig for, at Nedsettelse i de Meniges anden Klasse bør forlades, naar man ikke mere kan udbede Rottingslag til de Individer, som ere nedsatte i anden Klasse. At dette sker, kan naturligtvis for Fremtiden aldrig mere bifaldes; al Brygglekstraf maa nødvendigvis forsvinde, og naar dette sker, saa er der næsten Ingen i Hæren, som sætter synderlig Pris paa Bevarelsen af Nedsettelse i de Meniges anden Klasse, eller i hvert Fald er det kun ganske enkelte Jurisdiktionschefer, som endnu stedse haabe, at en saadan Straf, selv uden Rottingslag, kunde have det Gode at vække Væresfølelsen hos enkelte enten meget letfindige eller ikke helt moralsk fordervede Folk. Der er imidlertid een Omstændighed, som taler derimod, og det er den forfortede Tjenestetid. Den Omstændighed, at Tjenestetiden nu er saa kort, gjør, at denne Straf meget let kan blive i højeste Grad ubillig, thi naar en Mand forser sig henimod Slutningen af Tjenestetiden, og han bliver nedsat i de Meniges anden Klasse, saa kan han ikke faae Rokarden igjen i den korte Tid, han endnu er i Tjenesten, og han bliver altsaa hjemsendt som Menig af anden Klasse. At han atter indfalder til Tjenesten, vil neppe skaffe ham Rokarden igjen, thi han indfalder kun i høist 30 Dage, og Principet har altid været det, at, for at en Mand, der er bleven nedsat i de Meniges anden Klasse, atter skal kunne hæves op i de Meniges første Klasse, maa han have gennemgaaet en Prøvetid af et halvt Aar, og i denne Tid have vist en fuldstændig exemplarisk Opførsel. Naar det nu imidlertid er umuligt for ham at gennemgaa denne Prøvetid, saa vil han altsaa blive staaende i de Meniges anden Klasse saalænge, som han staar i Nullen, og dette er jo i højeste Grad ubilligt. Dette er altsaa en Straf, som i Grunden kun bliver anvendelig, naar Manden forseer sig lige strax, naar han indtræder i Tjenesten, thi saa har han Haab om, naar han viser god Opførsel, at kunne komme op i første Klasse igjen, men forser han sig henimod Slutningen af Tjenestetiden,

saa har han ikke dette Haab, og han straffes da meget strengere end de Andre. Min høitærede Kollega, Marineministeren, har allerede sagt, at de Forandringer, som vi kunde ønske, hvis det høie Landsting maatte være af samme Mening, var nogle Forandringer i § 32 og § 199. Hvilken Straf vi have tænkt os istedetfor den i § 32 nævnte, har Marineministeren allerede anført. Jeg skal dertil yderligere sige, at man havde tænkt sig, at saadanne Personer, som idelig og idelig forsaa sig, hjemsendtes og atter indfaldtes til den følgende Rekruttid, og viste de da ikke Vedring, skulde de hjemsendes paany; paa den Maade tjente de da om fornødent den samme Tid som de, der længst laa til Tjeneste. Hvis de selv da ikke viste Vedring, kunde man maasse opgive dem, og det var da maasse bedst at faae dem helt slettet ud af Nullen. I mange Tilfælde vilde der vistnok ligge Momenter nok for til sluttelig for den sidste Forsøelse: at kunne idømme dem en saadan Straf, at de kunde sendes til en eller anden Straffeanstalt, og Hæren paa den Maade bliver dem kvit. Jeg tror, at en saadan Straf er mere praktisk end den, som er foreslaaet i Lovforslaget. Dertil kommer, at en Forsættelse, saaledes som Lovforslaget ønsker den, ikke saa let kan realiseres. En Mand af Fodfolket skulde naturligtvis forsættes til en anden Afdeling af Fodfolket, en af Rytteriet til en anden Afdeling af Rytteriet og saaledes fremdeles. Der er imidlertid meget, der taler imod at forsætte saadan en Mand, som jo kunde virke som et Slags Smitstof, fra den ene Afdeling til den anden. Denne Straf lod sig kun realisere paa den Maade, at man kunde sende ham et bestemt Sted hen, hvor man vidste han var under meget streng Kontrol, og hvor man endvidere havde tilstrækkelige Midler til at aae ham med, hvor man kunde fritage ham for at blive udsat for Fristelser, for hvilke han ellers kunde falde. Et saadant Sted have vi ganske sikkert ved Hæren, og man har maasse ogsaa tænkt paa Søbefæstningen, hvor disse Folk kunde samles paa et af Forterne; der kunde de da holdes under streng Lugt og navnlig forhindre i at komme iland og der blive udsatte for Fristelser, de ikke kunne modstaa. Her kunde de dels faae nogen Ovelse og dels gjøre Gavn ved forskjelligt strengt Arbejde, som ofte maa udføres paa Søbefæstningen. Det er ganske vist, at denne Foranstaltning vilde blive til Uleilighed for Søbefæstningen, fordi man jo heller ikke der kan lade disse Folk komme meget sammen med den egentlige Besætning, idetmindste ikke udenfor Tjenesten, og ikke mere end høist nødvendigt under Tjenesten. Disse Vanskeligheder kom man imidlertid vel nok ud over. Navnlig naar de Vaaben, som sendte af deres fletteste Mandskab ud til Søbefæstningen, tillige afgav enkelte af deres Befalingsmænd, under hvilke det saa vedvarende kunde staa paa Søbefæstningen,